

Sjuende episode av Einars erindringer

Hyrekontrakt i sikte.

Men så en dag - det kunne vel være godt og vel en måneds tid etter at vi ble innkvartert - sitter jeg på en benk i Slottsparken, mens jeg venter på Ernst. Han skulle bare stikke innom "gnisten" på vei hit for å forhøre seg om tingenes tilstand.

Plutselig får jeg øye på han nede i gata. I et forrykende tempo kommer han stormende mens han veiver med armene, og roper noe jeg ikke kan oppfatte. Da han har roet seg litt ned, forteller han gledesstrålende at gnisten hadde opplyst at vi skal gjøre oss klar til å reise til Malmö i morgen tidlig. Hun hadde nettopp fått beskjed om at en oljetanker har ankommet byen, og den har behov for å supplere sitt mannskap. Straks vi ankommer Malmö, skal vi omgående melde oss på hyrekontoret. Med skjelvende hånd haler Ernst fram et par krøllete sedler, samt noen slanter fra innerlomma, penger som rederiet har forskuttert, slik at vi kan løse billett og kjøpe en matbit. Gleden er fullkommen da hun forteller at vi kan mønstre på samme båt. Skipperen på nevnte tankbåt hadde telegrafert etter en salonggutt samt en dekksgutt, foruten et par matroser. Endelig skal det skje noe. Nå er det slutt på å drive gatelangs. Et nytt liv er i emning. Her kommer sjansen vi har ventet på så lenge. Opprømt av en slik uventet nyhet, skeier vi ut og stikker innom en ølbule og spleiser på en flaske Bayer.

Så snart den siste skvetten er innabords, bryter vi opp og returnerer til vårt rom, der vi rasker sammen våre få eiendeler, som hovedsakelig består av noen få klesplagg og et par sandaler. Deretter stapper vi vårt jordiske gods ned i den velbrukte sjømannsekken, den vi fikk av båtsmannen på Skoleskipet, han som avsluttet vår samtale med de bevingede avskjedsord: -"Måtte denne sekken følge dere trofast på alle syv hav" - en symbolsk uttrykksform som alluderer at hell og lykke må følge oss på ferden mot det ukjente, en gestus som vår gode båtsmann besegler med et vennskapelig klapp på skulderen.

Hyggelige kameratkvelder.

I de fleste tilfeller vil det som regel føles litt vemodig å bryte opp fra et sted der en har skaffet seg gode venner, og etter hvert oppnådd et personlig tilhørighetsforhold til stedet. Savnet innebærer også altruistiske vennskapsbånd som er blitt knyttet gjennom mange

hyggelige kameratkvelder, en fin opplevelse at ta med seg på reisen. Minneverdig er også alle de ganger da en kunne slå av en passiar over en kaffekopp, der kloke hoder diskuterte alt mellom himmel og jord, ja der man sågar løste intet mindre enn verdensproblemer. På et hjem for sjøfolk blir man på en måte en del av en storfamilie, en sammensveiset gjeng som tar vare på hverandre, der det ofte oppnås et gjensidig vennskap som kan vare livet ut.

Oppbruddets time.

Da gjenstår det bare å si farvel til vårt hyggelige vertskap på hjemmet, takke for den gjestfrie mottagelsen og den gode forpleiningen. Den var uovertruffen. En snarvisitt innom de andre kameratene - de gamle så vel som de unge - for en liten prat, eller for å bruke et uttrykk som ofte benyttes sjømenn mellom når oppbruddets time kaller - "Vi sees i en eller annen havn", et visjonært, fremtidsrettet ønske om å opprettholde håpet om at vi møtes en gang senere i livet.

Et siste overblikk.

Etter å ha tatt et siste overblikk over det koselige rommet som har vært vårt hjem en tid fremover, nikket farvel til Buddhafiguren som i stoisk ro stirrer mot oss fra sin opphøyde plass på veggen, slenges pakksekken på ryggen og døra låses - for siste gang. Litt vemodig er det å levere nøkkelen til vertinna, takke for et hyggelig opphold, og bestrebe seg på å si noen velmenende ord før en går mot utgangsdøra. Da mange gode minner knytter seg til hjemmet, kan jeg ikke motstå fristelsen av å se meg tilbake et par ganger mens vi vandrer av sted til jernbanestasjonen for å rekke morgentoget. I det vi ankommer stasjonen, står lokomotivet med dampen oppe, klar til å bringe oss til vårt destinasjonssted. Flere reisende kommer til etter hvert, mens andre allerede er begynt å gå ombord. Atter en gang skal vi begi oss ut i en ny og ukjent verden.

Malmö neste.

Med de velbrukte pakksekkene i en bærereim over skulderen, som nesten er blitt en del av vår bekledning, haster vi mot en av de siste vognene i toget - tredje klasse. Konduktøren anviser plass i en avlukket kupe med skyvedør, der vi trenger oss ned på en hard

trebenk sammen med noen andre medreisende. Omsider lyder det en skingrende fløyetetone fremme ved lokomotivet, togsettet rykker til, og vi er underveis til havnebyen Malmö i Sverige. Etter hvert som lokomotivet får opp dampen, tiltar den velkjente klaprelyden hver gang vognen passerer over en skjõt i skinnegangen. Så gjenstår det å finne seg en noenlunde brukbar sittestilling mot det harde ryggstøt på firemanns setet, lene hodet mot veggen og betrakte det vekslende landskapet som glir forbi. Den metalliske lyden fra skinnene og den rykkvise rustingen i togsettet, virker etter hvert søvndyssende. Snart etter glir også jeg inn i en slumrende tilværelse som stadig forstyrres hver gang toget stopper på stasjoner underveis, for å slippe av eller ta på nye reisende. Mens toget på nytt akselererer og blåser ut damp på sin skranglete ferd mot endestasjonen, farer landskapet forbi, stort sett består av langstrakte åkrer og grasbevokste sletter, med noen trær og husklynger innimellom, med unntak hver gang vi forserer et tettbygd strøk, eller en mindre landsby.

Et gjennomtrengende ul vekker meg brått opp fra den halvsovende tilstanden jeg delvis har befunnet meg i. Utenfor glir forstedene forbi, grå høyhus med glitrende neonlys i alle farger indikerer at vi nærmer oss sentrum. Etter en stund hviner det i bremsesystemet, lokomotivet spyr ut en gråhvit dampsky, mens det for sakte fart skrangler inn på hovedstasjonen i sjøfartsbyen Malmø.

Mot havneområdet.

Med spent forventning retter vi opp våre støle kropper, jumper av toget, slenger sekken over skuldra, og legger trøstig i vei i den retning vi tror havneområdet ligger. Ingen av oss har tidligere vært i Malmö, så for sikkerhets skyld praier vi en som haster forbi for å spørre om veien til havna. Han peker ut den retningen vi skal gå, men sier i samme slengen - "att det är lättare at ta en taxi". Noe så råflott som å ta drosje kan bare glemmes, da de siste slanter gikk med til å løse billetten. Med raske skritt haster vi i vei i den retning vi ble anvist.

Etter hvert som vi nærmer oss havneområdet, åpnes utsikten mot sjøen. Ute på redan ligger det diverse båter for anker; fraktesbåter, stykkgodsbåter, cargoskip lektere, - flere båter enn jeg noengang har sett samlet på et sted, som alle venter på lossing eller lasting. Noen mindre lettbåter går i skytteltrafikk mellom kaia og de

forskjellige fartøyer, enten for å bringe eller hente personer og gods. Ernst synger på sin yndlingsmelodi, og setter opp farten. Til tross for at jeg har gått på meg et irriterende gnagsår på den ene hælen, halter jeg etter så godt jeg kan. Plutselig stopper han, griper meg i skulderen, peker utover og sier oppglødd: - Der ute ligger det en stor, grå båt som ligner veldig på en oljetanker! Ernst, som har vokst opp i en sjøfartsby ved havet har - i motsetning til en landkrabbe fra innlandet - naturlig nok de beste forutsetninger for bedømme profilen på de forskjellige båttypene.

Nede på havna kommer vi i kontakt med en sjømann som viser oss veien til havnekontoret. "Välkommen hit pojkar" sier mannen innenfor skranken med et smil, mens han slår ut med armen mot noen stoler ved den ene langveggen. Etter å ha bladd gjennom våre papirer, en sjøfartsbok sammen med eksamensdokumentet fra Skoleskipet, nikker han bekreftende. Deretter telegraferer han over til tankbåten, og gir beskjed om at det er et par hyresøkende gutter på kontoret som må bringes over til båten. Da hyrekontrakten er fylt ut, underskrevet og behørlig stemplet, følger oss ut, mens han forklarer at en kan ikke se båten herfra. I og med at det er en større tankbåt som stikker nokså dypt, er den naturlig nok forankret litt lengre ut på redan. Med et vennlig nikk ønsker han oss lykke til, og ber oss gå ned på brygga og vente der.

Endelig ved målet.

Etter en stund kan vi få øye på en lettboat som kommer fossende mot oss, slår bakk og legger bi. Helt fremme i baugen står en yngre mann med en båtshake, klar til å huke den fast i fenderen. Bak i båten sitter en eldre kar med hånden på rorkulten. Da pakksekkene er lempet over rekka, jumper vi etter og finner en sitteplass på tofta. De to karene nikker vennlig og ønsker å vite hvor vi kommer fra. Da vi har presentert oss, tar den yngste båtshaka og skyver båten fri. Det er forfriskende å kjenne det salte havlufta mot ansiktet igjen, etter å ha trasket gjennom et larmende og støvete bystrøk. Mannen ved rorkulten sikksakker forbi forskjellige båttypene mot vår båt som befinner seg et sted der ute. Plutselig sier Ernst noe gjennom motorlarmen, og peker ivrig utover redan. Omsider får jeg endelig øye på et gråmalt skip, som etter mine øyne fortøner seg veldig ruvende. Den gang skulle det kanskje ikke så

mye til for å imponere en landsens gutt fra en skogsbygd - en som kun har erfaring med det våte element gjennom noen padleturer i en hjemmesnekret kajakk.

Ny episode neste søndag.